

Achtste enkelvoudige kamer
voor
bestuursrechtelijke zaken

Kenmerk: 00 / 100 HOREC P09 G03

UITSpraak

In het geding tussen

F.J. Beukeveld en J. Beukeveld-van de Belt, wonende te Coevorden, eisers,

en

het college van Gedeputeerde Staten van Drenthe, verweerder.

I. Procesverloop

Bij besluit van 11 januari 2000 heeft verweerder het beroep van eisers, gericht tegen het besluit van het college van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Coevorden (hierna: B&W) van 14 juli 1999 ongegrond verklaard. In het besluit van 14 juli 1999 is de op grond van artikel 3, eerste lid, sub a, van de Drank- en Horecawet (DHW) aan eisers verleende vergunning (hierna: drankvergunning) terstond ingetrokken.

Tegen het besluit van 11 januari 2000 is namens eisers op 4 februari 2000, nader aangevuld op 3 maart 2000, beroep ingesteld bij de rechtbank.

Verweerder heeft bij brief van 7 april 2000 de op de zaak betrekking hebbende stukken, alsmede een verweerschrift ingezonden.

B&W hebben op 23 februari 2000 meegedeeld als partij aan het geding te willen deelnemen.

Partijen hebben afschriften van de gedingstukken ontvangen. De rechtbank heeft de stukken die zijn overgelegd in de zaak met registratienummer AWB 99/555 HOREC P07 G07, welke stukken bij beide partijen als bekend kunnen worden verondersteld, ambtshalve bij de beoordeling betrokken.

Het beroep is behandeld ter zitting van de achtste enkelvoudige kamer van de rechtbank op 9 november 2000, alwaar eisers in persoon zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde mr. N. de Vries. Voor verweerder is de heer E.J. Gernaat verschenen. B&W hebben zich ter zitting laten bijstaan door mr. J. Buurman en mr. W. Sleijfer.

II. Motivering

a. Feiten

Verzoekers exploiteren het horecabedrijf Bar Dancing Lord Nelson te Coevorden.

Kenmerk: 00 / 100 HOREC P09 G03

Op 28 mei 1999 heeft de politie Drenthe in deze een onderzoek ingesteld. Daarbij zijn een aantal aanwezigen gehoord en van deze verhoren zijn processen-verbaal opgemaakt. Blijkens deze processen-verbaal is bij de inval in Bar Dancing Lord Nelson in totaal ongeveer 15 gram cocaïne aangetroffen bij verschillende personen en op verschillende plaatsen. Ook van het onderzoek als geheel is door een brigadier van politie op 31 mei 1999 proces-verbaal opgemaakt.

Gelet op de uitkomsten van dit onderzoek hebben B&W bij besluit van 3 juni 1999 te kennen gegeven het horecabedrijf voor de duur van drie maanden, ingaande 4 juni 1999 te sluiten. Deze sluiting is gegrond op artikel 13b van de Opiumwet. Hiertegen is bezwaar gemaakt en vervolgens beroep ingesteld. Bij uitspraak van heden (registratienummer AWB 99/735 HOREC P09 G03) heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard. De rechtbank is van oordeel dat B&W in redelijkheid van hun bevoegdheid gebruik hebben gemaakt.

De uitkomsten van voornoemd onderzoek hebben tevens geleid tot het voornemen van B&W de aan eisers verleende drankvergunning in te trekken. Terzake van dit voornemen zijn eisers op 7 juli 1999 gehoord.

Bij besluit van 14 juli 1999 hebben B&W de drankvergunning van eisers ingetrokken. Daartoe hebben B&W overwogen dat volgens vaste jurisprudentie de handel in harddrugs in een inrichting een wettige vrees oplevert dat het van kracht blijven van een vergunning gevaar oplevert voor de openbare orde, veiligheid of zedelijkheid. B&W hebben de intrekking, onder toepassing van het zesde lid van artikel 31 van de DHW, terstond van kracht laten zijn. B&W hebben zich op het standpunt gesteld dat er in het bedrijf van eisers sprake is van handel in harddrugs en hebben zich daarbij gebaseerd op de gegevens uit de processen-verbaal die naar aanleiding van het onderzoek van 28 mei 1999 zijn opgemaakt.

Eisers hebben tegen dit besluit beroep bij verweerder ingesteld. Hangende dit beroep hebben zij de president van de rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Deze zaak, die bij de rechtbank bekend staat onder nummer AWB 99/735 HOREC P09 G03, is door intrekking van het verzoek geëindigd.

Op 15 oktober 1999 is namens de Algemeen Hoofdinspecteur W&V Regionale Dienst Noord geadviseerd het ingestelde beroep ongegrond te verklaren, aangezien naar zijn oordeel de vergunning terecht was ingetrokken.

Eisers zijn op 13 december 1999 in de gelegenheid gesteld hun beroep mondeling toe te lichten, van welke mogelijkheid zij, in aanwezigheid van hun gemachtigde, gebruik hebben gemaakt.

Op 11 januari 2000 heeft (de kamer van) verweerder het bestreden besluit genomen en het beroep ongegrond verklaard. Verweerder meent dat B&W, gelet op de feiten, in redelijkheid tot het oordeel hebben kunnen komen dat de vrees gewettigd is dat het van kracht blijven van de vergunning gevaar zou opleveren voor de openbare orde, zodat de vergunning overeenkomstig – artikel 31, eerste lid, onder d, van de DHW moest worden ingetrokken.

Standpunten van partijen

Namens eisers is gesteld dat de besluitvorming onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd is voor zover wordt gesproken over handel in drugs, nu uit de sepotbeslissing van het parket Assen blijkt dat daarin alleen wordt gesproken over het aanwezig zijn van drugs en handel daarin geenszins vaststaat. Namens eisers wordt erop gewezen dat de intrekking van de vergunning betrekking heeft op een periode van vijf jaar en derhalve op een veel langere duur dan de sluiting op grond van artikel 13b van de Opiumwet. Onder verwijzing naar artikel 5 van het Besluit eisen zedelijk gedrag Drank- en Horecawet wordt namens eisers een vraagteken geplaatst bij de verwijtbaarheid van eisers. Gewezen wordt voorts op een uitspraak van de rechtbank Maastricht en een uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Eisers zijn ook van mening dat het beginsel van de proportionaliteit is overschreden.

Kenmerk: 00 / 100 HOREC P09 G03

Verweerder stelt dat geen gebondenheid bestaat aan het oordeel van het Openbaar Ministerie omtrent de vraag of sprake is van handel in drugs. Verweerder wijst er voorts op dat ook door het Openbaar Ministerie is aangegeven dat bij een persoon een zodanige hoeveelheid cocaïne was aangetroffen dat sprake is van een handelsvoorraad. Aangezien het sepotbesluit pas op 1 februari 2000 bekend werd kon, aldus verweerder, daarop in het bestreden besluit niet worden ingegaan. Verweerder stelt voorts dat de vergunning is ingetrokken op grond van een imperatieve bepaling en dat ingeval van gevaar voor de openbare orde de vergunning moet worden ingetrokken. Van gevaar voor de openbare orde was sprake, zodat de intrekking terecht heeft plaatsgevonden. Voorts is er, aldus verweerder, geen strijd met het proportionaliteitsvereiste c.q. het evenredigheidsbeginsel. Verweerder meent dat het niet gaat om een punitieve sanctie en dat het ne bis in idem-beginsel, waarop eisers zich beroepen, niet van toepassing is.

Beoordeling

De rechtbank stelt voorop dat ten tijde hier in geding, gelet op het bepaalde in artikel 49 van de DHW, het college van gedeputeerde staten van Drenthe het bevoegde bestuursorgaan was, zodat dit orgaan terecht als verweerder is aangemerkt.

De rechtbank dient te beoordelen of verweerder het bezwaar gericht tegen het terstond intrekken van de drankvergunning terecht ongegrond heeft verklaard. In dit verband overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, onder a, van de DHW is het verboden zonder vergunning van burgemeester en wethouders enig horecabedrijf, tot welks uitoefening behoort het bedrijfsmatig verstrekken van alcoholhoudende drank voor gebruik ter plaatse, uit te oefenen. In artikel 31, eerste lid, aanhef en onder d, van de DHW is bepaald dat een vergunning wordt ingetrokken, indien zich in de betrokken inrichting feiten hebben voorgedaan, die de vrees wettigen, dat het van kracht blijven van de vergunning gevaar zou opleveren voor de openbare orde, veiligheid of zedelijkheid. Blijkens het zesde lid van dit artikel kan bij een beschikking tot intrekking van een vergunning worden bepaald dat deze terstond van kracht is.

De rechtbank stelt vast dat het intrekken van de drankvergunning met name gebaseerd is op informatie die is ontleend aan de processen-verbaal die naar aanleiding van het onderzoek door de politie in Bar Dancing Lord Nelson op 28 mei 1999 zijn gemaakt. Het betreft hier enerzijds verslagen van de verhoren van personen die ten tijde van de inval in de horecagelegenheid aanwezig waren en anderzijds een verklaring van een brigadier van de politie Drenthe (district Zuid).

Uit het proces-verbaal betreffende de door de brigadier van politie afgelegde verklaring blijkt dat de aanleiding voor het onderzoek gelegen was in ambtelijke bevindingen met betrekking tot het gebruik van middelen voorkomend op lijst I en II van de Opiumwet in Bar Dancing Lord Nelson. De brigadier van politie verklaart voorts dat al sinds lange tijd bekend was dat door bezoekers en personeel van Bar Dancing Lord Nelson harddrugs worden gebruikt. In het belang van andere (lopende) onderzoeken wil de brigadier, zo blijkt uit zijn verklaring, niet specifiek op de informatie-inwinning ingaan. De rechtbank heeft in zoverre geen redenen te twijfelen aan de juistheid van de weergave door de brigadier van politie.

Omtrent hetgeen bij het onderzoek is aangetroffen verklaart de brigadier van politie dat ten tijde van de inval bij meer dan de helft van de aanwezigen cocaïne werd aangetroffen, in totaal ongeveer 15 gram. De verklaring vermeldt verder dat in een handtas eigendom van een personeelslid een glazen flesje met cocaïne, een pakketje cocaïne en een snuifkoker is aangetroffen, dat in een kast achter de bar twee pakketjes cocaïne werden aangetroffen en dat in het magazijn een jas werd aangetroffen met vier pakketjes cocaïne.

Kenmerk: 00 / 100 HOREC P09 G03

Uit de processen-verbaal die zijn gemaakt van de verhoren van de ten tijde van de inval in Bar Dancing Lord Nelson aanwezige personen blijkt dat in totaal ongeveer 15 gram cocaïne is aangetroffen bij verschillende personen en op verschillende plaatsen. Zo is bij drie personen één pakketje aangetroffen, zijn bij één persoon drie pakketjes aangetroffen en zijn bij één persoon 11 zakjes en een zakje met dertien puntjes aangetroffen. Verder werd, zo blijkt uit de processen-verbaal, cocaïne aangetroffen in een jasje gelegen in het magazijn (twee pakketjes), op de grond (een flesje) en achter de bar in een handtas (onder meer 2 pakketjes).

Hoewel de in de processen-verbaal opgenomen verklaringen omtrent hetgeen bij de inval is aangetroffen verschillen, staat volgens de rechtbank wel vast - en zulks wordt door partijen ook niet betwist - dat bij in ieder geval één van de bezoekers een hoeveelheid cocaïne is aangetroffen die ruim de gebruikelijke hoeveelheid voor eigen gebruik overtreft. In dit verband wijst de rechtbank er op dat uit de door deze persoon afgelegde verklaring blijkt dat hij 6 gram cocaïne bij zich had, terwijl de gebruikelijke hoeveelheid voor eigen gebruik 0,5 gram bedraagt. Aangenomen kan dan ook worden dat deze hoeveelheid bestemd was voor de handel. Deze conclusie is, blijkens de brief van 1 februari 2000, ook getrokken door de officier van Justitie. De rechtbank voegt hieraan nog toe dat de hier bedoelde hoeveelheid in porties (11 zakjes en een zakje met dertien puntjes) was verdeeld, hetgeen naar het oordeel van de rechtbank ook een aanwijzing inhoudt dat het ging om een voorraad bestemd voor de handel.

Verdere aanwijzingen dat sprake is van het aanwezig zijn van cocaïne voor de handel acht de rechtbank gelegen in de omstandigheid dat de cocaïne op meerdere plaatsen in Bar Dancing Lord Nelson is aangetroffen en dat de cocaïne onder meer is gevonden bij mensen die gerekend kunnen worden tot de zeer vaste klantenkring.

Gelet op het voorgaande meent de rechtbank dat ervan kan worden uitgegaan dat er in Bar Dancing Lord Nelson - in ieder geval ten tijde van de inval - cocaïne bestemd voor handel aanwezig was. De rechtbank heeft geen aanwijzingen om te veronderstellen dat het hier slechts een incident betrof. In dit verband verwijst de rechtbank naar de door de brigadier van politie opgemaakte verklaring omtrent de redenen van het onderzoek, alsmede naar de genoemde brief van de officier van Justitie van 1 februari 2000 waarin is vermeld dat het onderzoek op 28 mei 1999 plaatsvond naar aanleiding van bij de politie binnengekomen informatie dat er in Bar Dancing Lord Nelson verdovende middelen werden verhandeld en gebruikt.

Onder verwijzing naar uitspraken van de Afdeling Rechtspraak en de Afdeling Bestuursrecht-spraak van de Raad van State van respectievelijk 7 december 1995 en 30 juli 1996 (AB 1996, 319 en AB 1996, 471) meent de rechtbank dat het ter verhandeling aanwezig zijn van cocaïne in een horecabedrijf de vrees wettigt dat het van kracht blijven van de vergunning gevaar oplevert voor de openbare orde en/of veiligheid. Onder deze omstandigheden waren B&W op grond van artikel 31, eerste lid, aanhef en onder d, gehouden de drankvergunning in te trekken.

Anders dan eisers kennelijk menen is de intrekking niet voor de duur van vijf jaar. De intrekking - is, zo volgt ook uit artikel 31 van de DHW, onvoorwaardelijk en niet in tijd gelimiteerd. Dit neemt echter niet weg dat het eisers vrijstaat een nieuwe aanvraag om een drankvergunning in te dienen. Bij de beoordeling van een dergelijke nieuwe aanvraag zal, zo blijkt uit het primaire besluit, het Besluit eisen zedelijk gedrag DHW worden betrokken waarin (aanvullende) eisen zijn geformuleerd waaraan moet zijn voldaan om voor een drankvergunning in aanmerking te komen. Onder andere is hierin, in artikel 5, vermeld dat de aanvrager de laatste vijf jaar geen bedrijfslei-der of beheerder mag zijn geweest van een inrichting, waarvan de vergunning op grond van artikel 31, aanhef en onder d, van de DHW is ingetrokken, tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat hem terzake geen verwijt treft. Ter zitting is door verweerder aangegeven dat ook een tussen-tijdse aanvraag mogelijk is en dat eisers tevens kunnen verzoeken om terug te komen op de intrekking van de drankvergunning. Niet gebleken is dat eisers reeds van één van deze mogelijk-heden gebruik hebben gemaakt.

Kenmerk: 00 / 100 HOREC P09 G03

Nu het in de onderhavige zaak gaat om het voor de handel aanwezig zijn van harddrugs en moet worden aangenomen dat de handel in harddrugs een aantrekkingskracht uitoefent op (andere) druggebruikers, dient het belang van het onmiddellijk optreden ter handhaving van de openbare orde naar het oordeel van de rechtbank zwaarder te wegen dan de belangen van eisers. B&W hebben dan ook in redelijkheid kunnen besluiten dat de intrekking terstond van kracht is.

Dat de aan de intrekking van de drankvergunning ten grondslag liggende feiten, zoals door de gemachtigde van eisers ter zitting is gesteld, niet tot een strafrechtelijke vervolging hebben geleid, maakt dit oordeel niet anders. In dit verband merkt de rechtbank op dat het strafrechtelijk sepot blijkens de stukken zijn grondslag vindt in de omstandigheid dat een andere dan de strafrechtelijke weg was aangewezen. In de onderhavige zaak is daarmee bewust gekozen voor een bestuursrechtelijke in plaats van een strafrechtelijke afdoening. Van ne-bis-in-idem is geen sprake.

In reactie op hetgeen door eisers is gesteld, merkt de rechtbank nog op dat voor de vraag of zich een situatie voordoet die tot intrekking van de drankvergunning noopt - anders dan in het strafrecht en anders dan bij de toetsing van een nieuwe aanvraag aan het bepaalde in artikel 5 van het Besluit eisen zedelijk gedrag DHW- de verwijtbaarheid van eisers geen rol speelt. Ook het beginsel van proportionaliteit heeft geen betekenis indien zich een situatie voordoet als bedoeld in artikel 31, eerste lid aanhef en onder d, van de DHW. Gelet op het imperatieve karakter van genoemde bepaling moet in die situatie de drankvergunning worden ingetrokken.

Ook de omstandigheid dat eisers aan diverse bezoekers schriftelijk de toegang hebben ontzegd maakt het oordeel van de rechtbank niet anders nu deze brieven pas zijn verzonden nadat het intrekkingbesluit was genomen. Een andere opvatting in deze zou tot de conclusie leiden dat een ondernemer gedurende het bezwaar alsnog maatregelen zou kunnen nemen om onder de gevolgen van het primaire besluit uit te komen. De rechtbank wijst er op dat deze brieven wel een rol kunnen spelen bij een eventuele nieuwe aanvraag voor een drankvergunning, dan wel bij een verzoek om terug te komen op de intrekking van de drankvergunning.

Het voorgaande brengt mee dat het beroep ongegrond is. De rechtbank ziet geen aanleiding verweerder op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht te veroordelen in de door eisers gemaakte kosten. Evenmin is er aanleiding verweerder te veroordelen tot vergoeding van de (eventueel) door eisers geleden schade op grond van artikel 8:73 van de Awb.

III. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek ex artikel 8:73 van de Awb af.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen, alsmede iedere andere belanghebbende, hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State te 's-Gravenhage. Het hoger beroep dient ingesteld te worden door het indienen van een beroepschrift bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019 te 2500 EA 's-Gravenhage binnen zes weken onmiddellijk liggend na de dag van verzending van de uitspraak door de griffier.

Aldus gegeven door mr. T.F. Bruinenberg, voorzitter en uitgesproken in het openbaar op **7 DEC. 2000**
door mr. T.F. Bruinenberg, in tegenwoordigheid van mr. L.M. Tobé, griffier.

mr. L.M. Tobé

mr. T.F. Bruinenberg

Voor kopie conform.
De waarnemend griffier van de
arrondissementsrechtbank Assen.

Afschrift verzonden op: **7 DEC. 2000**
typ: JO

Achtste enkelvoudige kamer
voor
bestuursrechtelijke zaken

20010761

Kenmerk: 99 / 735 HOREC P09 G03

UITSpraak

In het geding tussen

F.J. Beukeveld hodn Bar Dancing Lord Nelson, wonende te Coevorden, eiser,

en

de burgemeester van de gemeente Coevorden, verweerder.

I. Procesverloop

Bij besluit van 21 september 1999 heeft verweerder het bezwaar van eiser, gericht tegen het besluit van 3 juni 1999 tot sluiting van horeca-inrichting "Lord Nelson" voor de duur van drie maanden, ongegrond verklaard.

Tegen het besluit van 21 september 1999 is namens eiser op 28 oktober 1999 beroep ingesteld bij de rechtbank.

Verweerder heeft bij brief van 31 december 1999 een verweerschrift ingezonden. In het verweerschrift heeft verweerder aangegeven dat de op de zaak betrekking hebbende stukken reeds in de zaken met procedurenummers AWB 99/388 WET P07 G07 en 99/555 HOREC P07 G07 (voorlopige voorzieningen) zijn overgelegd. Deze stukken worden bij partijen als bekend verondersteld.

Partijen hebben afschriften van de overige gedingstukken ontvangen.

Het beroep is behandeld ter zitting van de achtste enkelvoudige kamer van de rechtbank op 9 november 2000, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. N.-de Vries. Voor verweerder zijn de heer mr. J. Buurman en mr. W. Sleijfer verschenen.

II. Motivering

a. Feiten

Eiser exploiteert Bar Dancing Lord Nelson te Coevorden.

Op 28 mei 1999 heeft de politie Drenthe in deze een onderzoek ingesteld. Daarbij zijn een aantal aanwezigen gehoord en van deze verhoren zijn processen-verbaal opgemaakt. Blijkens deze processen-verbaal is bij de inval in Bar Dancing Lord Nelson in totaal ongeveer 15 gram cocaïne aangetroffen bij verschillende personen en op verschillende plaatsen.

Kenmerk: 99 / 735 HOREC P09 G03

Ook van het onderzoek als geheel is door een brigadier van politie op 31 mei 1999 proces-verbaal opgemaakt. Daaruit blijkt dat al langere tijd bekend was dat door bezoekers en personeel van Bar dancing Lord Nelson drugs gebruikt werd en dat met name het cocaïnegebruik door de eigenaar, portier, barman en een ander personeelslid reden was voor het onderzoek. Voorts blijkt uit dit proces-verbaal dat ten tijde van de inval 12 personen in de horecagelegenheid aanwezig waren en dat bij zeven aanwezigen cocaïne werd aangetroffen van in totaal circa 15 gram en dat de bovenverdieping - waar blijkens de afdeling bevolking van de gemeente Coevorden niemand staat ingeschreven - is ingericht als gebruikersruimte.

Eiser heeft op 2 juni 1999 een reactie gegeven op het voornemen van verweerder om het horecabedrijf tijdelijk te sluiten. Eiser heeft daarbij aangegeven dat hij zich inspant dat geen gebruikers in zijn zaak komen en dat hij niet schuldig is aan de aanwezigheid van cocaïne in zijn bedrijf.

Bij besluit van 3 juni 1999 heeft verweerder meegedeeld dat het horecabedrijf op grond van artikel 13b van de Opiumwet voor de duur van drie maanden, ingaande 4 juni 1999, wordt gesloten. Ter motivering van dit besluit is gewezen op de bevindingen van het politieonderzoek, waaruit, gelet op de hoeveelheid aangetroffen cocaïne en de vindplaatsen daarvan, is af te leiden dat er sprake is van een voorraad bestemd voor de handel. Tevens is volgens verweerder gebleken van een ingerichte gebruikersruimte in het pand. Naar het oordeel van verweerder is eiser als exploitant van de horecagelegenheid hiervoor verantwoordelijk te houden. Ten aanzien van de duur van de sluiting is in dit besluit opgemerkt dat het de bedoeling is de toeloop van potentiële (drugs-)klanten naar het horecabedrijf definitief te verstoren en dat de gemeente Coevorden ter zake nog geen beleid heeft ontwikkeld en om die reden niet tot sluiting voor een jaar is overgegaan.

Tegen het besluit van 3 juni 1999 is namens eiser op 22 juni 1999 bezwaar gemaakt. Eiser stelt dat hij niet kan voorkomen dat gasten cocaïne bij zich hebben. Eiser geeft in zijn bezwaarschrift voorts aan dat er geen cocaïne is aangetroffen op plaatsen waar alleen personeel kan komen en dat de bovenverdieping niet tot het bedrijf behoort. Ook meent eiser dat niet is gebleken dat de op de bovenverdieping gevonden voorwerpen zijn gebruikt voor het (voorbereiden van) gebruik van cocaïne. Volgens eiser wordt er in Bar Dancing Lord Nelson geen drugs verkocht of gedoogd. Hij meent verder dat een sluiting geen zin heeft nu niet blijkt dat sprake is van een toeloop van drugsklanten naar Bar Dancing Lord Nelson.

Eiser heeft op 22 juni 1999 de president van de rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Dit verzoek is op 13 juli 1999 afgewezen, omdat het volgens de president voldoende aannemelijk is geworden dat de in artikel 13b van de Opiumwet opgenomen voorwaarde voor toepassing van bestuursdwang is vervuld en de sluiting voor drie maanden niet onevenredig is.

Nadat eiser op 18 augustus 1999 in de gelegenheid is gesteld zijn bezwaren mondeling voor de Commissie voor de rechtsbescherming toe te lichten, van welke mogelijkheid hij in het bijzijn van zijn gemachtigde gebruik heeft gemaakt, heeft de commissie verweerder geadviseerd het bezwaarschrift ongegrond te verklaren. De commissie is van oordeel dat voldoende is komen vast te staan dat er gelet op de hoeveelheid in het horecabedrijf aangetroffen cocaïne sprake is van een voor de handel bestemde voorraad. De commissie heeft daarbij in overweging genomen dat de personen bij wie de cocaïne is aangetroffen tot de vaste klantenkring behoorden en bovendien incidenteel werkzaamheden voor het bedrijf verrichtten. Naar het oordeel van de commissie heeft eiser gehandeld in strijd met de Opiumwet en heeft de burgemeester in redelijkheid kunnen besluiten tot sluiting voor drie maanden.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder, onder verwijzing naar het advies van de commissie en de uitspraak van de president van de rechtbank, het bezwaarschrift ongegrond verklaard en geweigerd eiser een vergoeding toe te kennen voor schade en kosten juridische bijstand.

b. Standpunten partijen

Eiser stelt dat uit de processen-verbaal is gebleken dat in het café geen drugs werden verkocht, verstrekt of afgeleverd. Dat, gelet op de meer dan gebruikelijke hoeveelheid die bij een persoon is gevonden, in theorie kan worden aangenomen dat deze persoon een hoeveelheid cocaïne voor de handel bij zich had, brengt niet mee dat die handel vanuit het café plaatsvond. Eiser wist niet dat de personen drugs op zak hadden en de door de politie gehoorde getuigen hebben aangegeven dat geen drugs werd gebruikt in het café, laat staan verkocht of verhandeld. Volgens eiser is het proces-verbaal van bevindingen van brigadier Huizenga in hoge mate suggestief en staat het bol van de geruchten waarvoor geen bewijs is aangedragen. Eiser geeft aan dat hij nooit is gewaarschuwd en dat de opgelegde sluiting voor drie maanden disproportioneel is.

Verweerder stelt dat bij een van de regelmatige bezoekers een hoeveelheid cocaïne is aangetroffen die ruim de gebruikelijke hoeveelheid voor eigen gebruik overtreft en dat op basis van het aanwezig zijn van een dergelijke hoeveelheid kan worden aangenomen dat het bestemd is voor de handel. Voorts heeft verweerder gesteld dat een van de aanwezigen heeft gezegd regelmatig op de bovenverdieping te verblijven en daar cocaïne te gebruiken. Verder wijst verweerder op het feit dat bij diverse - tot de vaste klantenkring behorende - mensen en op diverse plaatsen cocaïne is gevonden en dat dit eiser als exploitant/beheerder is aan te rekenen. Volgens verweerder is algemeen bekend dat het horecabedrijf de aangewezen plaats is om harddrugs te verkrijgen.

Beoordeling

Ingevolge artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet, dat op 21 april 1999 in werking is getreden, is de burgemeester bevoegd tot toepassing van bestuursdwang indien in voor het publiek toegankelijke lokalen en daarbij behorende erven een middel als bedoeld in artikel 2 of 3 wordt verkocht, afgeleverd of verstrekt dan wel daartoe aanwezig.

Tot de bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang behoort, zo volgt uit artikel 5:28 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) het verzegelen van gebouwen, terreinen en hetgeen zich daarin of daarop bevindt. Van deze mogelijkheid, die feitelijk neerkomt op sluiting van de desbetreffende inrichting, heeft verweerder in de onderhavige zaak gebruik gemaakt.

De rechtbank stelt vast dat zowel het primaire besluit als de beslissing op bezwaar dateren van na de inwerkingtreding van artikel 13b van de Opiumwet, zodat verweerder dat artikel, bij gebreke van overgangsrecht, in de genoemde besluiten terecht als grondslag heeft vermeld. De rechtbank zal allereerst dienen te beoordelen of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 13b van de Opiumwet. Pas indien hiervan sprake is, komt de rechtbank toe aan de vraag of verweerder van zijn uit artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet voortvloeiende bevoegdheid een redelijk gebruik heeft gemaakt.

Vaststaat dat Bar Dancing Lord Nelson een voor het publiek toegankelijke ruimte is als bedoeld in artikel 13b van de Opiumwet. Eveneens staat vast dat de bij Bar Dancing Lord Nelson aangetroffen cocaïne een middel is als bedoeld in artikel 2 van de Opiumwet. Dit betekent dat slechts beoordeeld dient te worden of de aangetroffen cocaïne gericht was op verkoop, levering of verstrekking.

Uit de processen-verbaal die zijn gemaakt van de verhoren van de ten tijde van de inval in Bar Dancing Lord Nelson aanwezige personen blijkt dat in totaal ongeveer 15 gram cocaïne is aangetroffen bij verschillende personen en op verschillende plaatsen. Zo is bij drie personen één pakketje aangetroffen, zijn bij één persoon drie pakketjes aangetroffen en zijn bij één persoon 11 zakjes en een zakje met dertien puntjes aangetroffen. Verder werd, zo blijkt uit de processen-verbaal, cocaïne aangetroffen in een jasje gelegen in het magazijn (twee pakketjes), op de grond (een flesje) en achter de bar in een handtas (onder meer 2 pakketjes).

Kenmerk: 99 / 735 HOREC P09 G03

Uit het proces-verbaal dat van het totale onderzoek is opgemaakt blijkt voorts dat ten tijde van de inval bij meer dan de helft van de aanwezigen cocaïne werd aangetroffen van in totaal ongeveer 15 gram. Vermeld wordt dat in een handtas, toebehorend aan een personeelslid, een glazen flesje met cocaïne, een pakketje cocaïne en een snuifkoker is aangetroffen, dat in een kast achter de bar twee pakketjes cocaïne werden aangetroffen en dat in het magazijn een jas werd aangetroffen met vier pakketjes cocaïne.

Hoewel de feiten uit de verschillende processen-verbaal niet geheel overeenkomen, staat volgens de rechtbank wel vast - en zulks wordt door partijen ook niet betwist - dat bij in ieder geval één van de bezoekers een hoeveelheid cocaïne is aangetroffen die ruim de gebruikelijke hoeveelheid voor eigen gebruik overtreft. In dit verband wijst de rechtbank er op dat uit de door deze persoon afgelegde verklaring blijkt dat hij 6 gram cocaïne bij zich had, terwijl de gebruikelijke hoeveelheid voor eigen gebruik 0,5 gram bedraagt. Aangenomen kan dan ook worden dat deze hoeveelheid bestemd was voor de verkoop, levering of verstrekking als bedoeld in artikel 13b van de Opiumwet. Deze conclusie is, blijkens de brief van 1 februari 2000, ook getrokken door de officier van Justitie. De rechtbank voegt hieraan nog toe dat de hier bedoelde hoeveelheid in porties (11 zakjes en een zakje met dertien puntjes) was verdeeld, hetgeen naar het oordeel van de rechtbank ook een aanwijzing inhoudt dat het ging om een voorraad bestemd voor de handel.

Verdere aanwijzingen dat sprake is van het aanwezig zijn van cocaïne voor de handel acht de rechtbank gelegen in de omstandigheid dat de cocaïne op meerdere plaatsen in Bar Dancing Lord Nelson is aangetroffen en dat de cocaïne onder meer is gevonden bij mensen die gerekend kunnen worden tot de zeer vaste klantenkring.

Gelet op het vooroverwogene acht de rechtbank het voldoende aannemelijk dat er in het Bar Dancing Lord Nelson cocaïne aanwezig was gericht op verkoop, aflevering of verstrekking als bedoeld in artikel 13b van de Opiumwet. Dat, zoals door de gemachtigde van eiser ter zitting is gesteld, de onderhavige feiten niet tot een strafrechtelijke vervolging hebben geleid, maakt dit oordeel niet anders. De seponering vindt zijn grondslag, zo blijkt uit de stukken, in de omstandigheid dat een andere dan de strafrechtelijke weg is aangewezen, te weten de hier aan de orde zijnde bestuursrechtelijke weg. Een dergelijke benaderingswijze is in overeenstemming met de bedoeling van de wetgever, blijkende uit de wetsgeschiedenis behorende bij de Wet van 18 maart 1999 tot wijziging van de Opiumwet (Stb. 1999, 167).

Nu voldaan is aan de in artikel 13b van de Opiumwet gestelde voorwaarden was verweerder bevoegd tot toepassing van bestuursdwang over te gaan. Aangezien het hier gaat om een discretionaire bevoegdheid dient beoordeeld te worden of verweerder hiervan een redelijk gebruik heeft gemaakt door tot een onmiddellijke sluiting voor drie maanden over te gaan.

De rechtbank stelt vast dat verweerder ten tijde hier in geding terzake nog geen beleid tot stand had gebracht. Verweerder heeft ter zitting aangegeven dat gekozen is voor de kortst mogelijke periode om het beoogde doel - de toeloop van potentiële drugsklanten naar het horecabedrijf - definitief te verstoren - te bereiken. Verweerder heeft voorts aangegeven dat ingevolge het huidige beleid een sluiting voor een jaar zou zijn opgelegd.

De rechtbank meent dat gelet op de aard en de ernst van de onderhavige feiten en het met de sluiting beoogde doel de opgelegde sluiting voor drie maanden niet onevenredig is. Daarbij heeft de rechtbank betrokken dat de geconstateerde feiten eiser zijn aan te rekenen, nu hij als exploitant van Bar Dancing Lord Nelson een zekere verantwoordelijkheid voor de gang van zaken draagt.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder van zijn bevoegdheid tot het toepassen van bestuursdwang in redelijkheid gebruik gemaakt. Dit betekent dat het beroep ongegrond is. De rechtbank ziet geen aanleiding verweerder op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht te veroordelen in de door eiser gemaakte kosten. Evenmin is er aanleiding verweerder te veroordelen tot vergoeding van de (eventueel) door eiser geleden schade op grond van artikel 8:73 van de Awb.

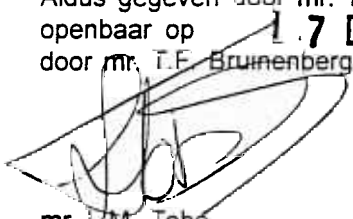
III. Beslissing

De rechtbank:

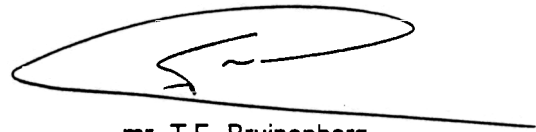
- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek ex artikel 8:73 van de Awb af.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen, alsmede iedere andere belanghebbende, hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State te 's-Gravenhage. Het hoger beroep dient ingesteld te worden door het indienen van een beroepschrift bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019 te 2500 EA 's-Gravenhage binnen zes weken onmiddellijk liggend na de dag van verzending van de uitspraak door de griffier.

Aldus gegeven door mr. T.F. Bruinenberg, voorzitter en uitgesproken in het openbaar op **17 DEC. 2000**
door mr. T.F. Bruinenberg, in tegenwoordigheid van mr. L.M. Tobé, griffier.

mr. L.M. Tobé

mr. T.F. Bruinenberg

Afschrift verzonden op: **17 DEC. 2000**
typ. JO

Voor kopie conform.

De waarnemend griffier van de
arrondissementsrechtbank Assen.

